

Bestie ballet

Bestie ballet

Trine Andersen, 2005 (5,9 ns)

Det begynder allerede, da den hvide tone synger i skinnerne. Vi
springer op fra de to bænke, vi har optaget, og samler os på
5 perronens fliser i urolige bevægelser. Vi krøller coladåser sammen,
vi smider papir fra os. Vi fortætter os på samme måde som
oliedråber på en vandoverflade fortætter sig, glider sammen og
bliver et. En sædcelle med snude, brede skuldre og en tynd hale
efter sig.
10 Perronen er fyldt, alligevel er der allerede nu luft omkring os,
det er så nemt. S-toget kører ind, duerne springer som gnister op

fra sporene og forsvinder i lyset, togets væg er en glitrende, rød
flade, og de to døre åbner sig villigt udad imod os.

Vi har fortrængt alle andre mennesker, de stimler sammen i
15 uformelige klumper foran dørene til togets andre vogne, det er så
nemt. Kun en gammel kælling, som ikke har hørt eller set noget,
står i vejen med sit gangstativ. Nogen råber, nogen skubber, nogen
sparker stativets ben væk under hende. Vi får krop. Vi er ét kød, vi
er et vildt dyr, et stort, vejrende væsen.
20 Ingen vil nogensinde kunne beskrive det, ingen vil nogensinde
kunne forstå det, som ikke selv har været en del af det.
Forventningen, grinnet, der bobler i dyrets bug, triumfen.
Følelsen kommer lykken nær.

Vi strømmer igennem toget med blæsten, som løb med vores
25 fødder ind ad døren. Først ind i den åbne vogn med plads til cykler
og barnevogne, den er sjældent interessant, kvinder med børn er
sjældent interessante, snotungerne griber helt åndssvagt ud efter
os, mødrene retter sig usikkert op. Som om de kunne stille noget
op, men du drømmer, baby, det er ikke dig, vi er ude efter!
30 Billedet af os springer fra den ene rude til den næste som en
flimrende skygge, der registrerer vores bevægelser, griner til os,
nikker og skubber os videre. Ind i den smalle gang mellem de blå,
plysbeklædte sæder, hvor folk dukker sig bag aviser, tasker,
tørklæder.
35 Kupeernes tilbageholdte åndedrag er en rytme i den sitrende luft,
et slag der hamrer bag vores egen højlydte puls.

Det her er kun begyndelsen, og det er så nemt, se alle de nakker
og hule rygge, der vender sig imod os, se alle de blikke, der bliver
slået ned, I er så fucking gennemskuelige, I er så patetiske! Tror I,

40 vi gider spilde tiden på jer? Vågn op!

Mennesker er orme af natur, ikke andet end slaver. Til og fra
arbejde, til og fra arbejde, i pænt tøj og med skjorten knappet op i
halsen, og "vi ses i aften, skat," og så sidder I dér og føler jer bedre
end os, og vi er så milevidt fra jer, vi er så langt over jer, I kommer
45 aldrig i nærheden.

Dørene mellem kupeer og gange åbner sig for os af sig selv, og
det her er en dans, det er en forbandet koreografi, ligesom når de
sætter opera til fodbold i fjerneren for at vise idioterne noget om
kunst. Vores trin er nøje indstuderede, de falder som regn over en
50 ørken, vores støvler er trommer og piber under jagten, vores
stemme, den fælles, rå, ru, er hornet, der gjalder mellem skovens
stammer. Og taskerne, aviserne og hattene, der hvirvler hen ad
gulvet foran os, er de glammende hunde.

Og dér er hun.

55 Dér er hun, hende vi har ledt efter. Det kan være en mand, det kan
være en kvinde, det kan være et barn, det kan være en voksen.

I dag er det hende.

Vi spotter hende allerede ude i gangen, synet af hendes åbne,
løftede ansigt og skuldrenes balance taler til os gennem
60 glasvæggen. Visheden forplanter sig fra snuden til halespidsen,
sesam, sesam, vi breder os ud mellem sæderne i den kupé, som
allerede er halvtom, nu tom. Hun sidder på det midterste sæde med
ryggen mod kørselsretningen, ved vinduet. På bordet står en
danskvand, måske er den hendes, måske er den blevet glemt af en
65 anden. Hendes hænder er tomme, det er et tegn, de svageste har
altid noget mellem fingrene: avis, taske, pakken med cigaretter.

Hun er god. Hun slår ikke øjnene ned, hun flytter blikket en
anelse fra den dør, vi kom ind ad, til ruden. Bygningerne flintrer
forbi, vi er på vej ud af byen nu, dér var en fodboldbane, snart

70 kommer en villavej, så følger en skov og en sø.

Det er sjældent, de er så gode. Det er sjældent, de sidder så
roligt afventende, de fleste viser sig at være fejlvurderinger;
kujoner og kvæg. Men i dag har vi fat i det rigtige bytte, vi ved det
med det samme, og tanken gør os opstemte, vi griner, latteren vil
75 ingen ende tage. Vi sætter os tæt op ad hende, så tæt at andre ville
rykke sig, trække jakken til sig, lægge benene over kors.

Vi har pustet os op, og vi fylder det meste af kupeen, begge døre
er spærret, hun kan ikke komme ud nu uden at skulle i clinch med
os. Vi ved det, hun ved det. Hun ved, at vi ved det. Vi venter. Vi
80 griner. Vi snakker. Vi snakker hele tiden til hende, ikke direkte,
men hele tiden til hende, hele tiden om hende. Vi kommenterer
hendes læber, øjne, hår, bryster, mave, fisse, lår. Ikke direkte, men
hun ved det, og vi ved det. Hun får ikke nogen mere opmærksom
tilbeder. Hun er centrum. De fleste kan ikke klare det, allerede her
85 vil de forsøge at undslå sig. Så rejser de sig, siger "undskyld?",

læner sig lidt frem, presser mod et bøjet ben, og dér gør de deres første fejltagelse.

Vi lader, som om vi ikke forstår det. Vi har ingen manerer, vi er foragtelige, hvorfor skulle vi forstå?

90 Men ikke hende her. Vi kan ikke holde op med at grine. Jublen syder og koger i maven på os. Hun har ikke kigget på os endnu, selv det er en kraftanstrengelse. De fleste vil forsøge at måle deres modstander, regne fjenden ud, og det er selvfølgelig ikke muligt. Fjenden er uberegnelig, vi kommer ikke fra samme verden.

95 Hun stirrer ud i landskabet udenfor, ud over trætoppene, kronerne er sorte, bladløse, vandet spejlblankt, næsten sort, den kolde tåge ude over spejlet hvid og overnaturlig. Lyder der en kalden inde fra de blå skove på den anden side af vandet? En tone, som genkender sig selv i togets rytme, under hjulenes hvinen mod
100 skinnerne, og som møder et ekko i vores plumpe grin?

Hendes hud er ren, hun bruger ingen makeup, alligevel er hendes ansigt bemærkelsesværdigt. Øjnene mørkeblå, mandelformede, øjenbrynene trukket op som vingerne på en svane, panden høj, håret gyldent. Nu drejer hun sig. Spændingen er
105 ulidelig. Vi holder vejret, vi ser det i slowmotion. Håret, der falder fra det ene øre frem over kinden, gynger blødt, hånden, der løfter sig og stryger lokken på plads. Dét er klasse; de rolige, afmålte, kontrollerede bevægelser. Vi kan næsten ikke vente, det er sjældent, vi opstøver noget så godt. Fornøjelsen skal blive så
110 meget større.

Bagefter lægger hun sin hånd i skødet med håndfladen vendt opad, åben som en skål. Hun gør intet af det, alle andre ville gøre. Hun retter ikke ved tøjet, hun trækker ikke tasken til sig, som står ved hendes ene fod på gulvet. Der er ingen trækning ved hendes
115 øje, ikke nogen instinktiv rynken på næsen. Kun musklerne i hendes hals strækker sig, mens hun langsomt drejer ansigtet, håret

hvisler.

Nu kigger hun på os.

Det er næsten for meget.

120 Et øjeblik sitrer en nerve et sted i vores krop, væsken skvulper
en lille smule. Vi griner endnu, men latteren bliver for høj, for
fremmed. Hun ser os lige i øjnene, ind i alle øjnene efter tur, og
hendes udtryk er blankt, glat, hvidt, vi har svært ved at tyde det.
Det er her, træet plejer at gå omkuld, selv for de gode. Det er her
125 strengen, spændt hårdere og hårdere op, pludselig knækker. Men
hun er bedre end nogen, vi før har prøvet.

Der bliver pludselig tavshed. Den er lang og akavet og får
nerven til at stå og dirre. Vi må gøre noget. Hendes blanke ansigt
tvinger os til at handle, og vi er ikke vant til at blive tvunget til
130 noget. Et øjeblik synes der at herske vildrede, kroppen gynger, vi
kan ikke få hoved og hale på os selv.

Så samler vi os og rækker armene frem. Vi må ikke tøve. Vi

lægger hænderne mellem hendes ben.

HVAD FANDEN ER DET, DER FOREGÅR?

135 I løbet af et øjeblik er alting forandret. Vi fatter ikke en klap.
Det er jo sindssygt! Det er sindssygt, for helvede! Vi er ramt. Man
down! Man down! Hun har rakt ud efter flasken på bordet, det er
ikke en af dem af plastic, den er af glas. Vandet bobler indeni. Hun
slår ud med den, hun har den i højre hånd, hun rammer et øje.

140 For satan, din luder! Hvad er hun for en bitch? Nu slår hun
flaskehalsen af ved at hamre den ned i bordpladen. Sindssyge
kælling! Skårene slår tomme huller i luften, vi dukker os, nogen
må da holde hende, for helvede! Så hold hende dog! Vores hænder
er stadig i skødet på hende, forsøger at sprede hendes ben på det
145 blå sæde, men hun hakker den skårede flaske ned i fingrene på os.
Der er nogen, der skriger. Hvem er det, der skriger sådan?

HVAD SKER DER?

Der er blod overalt, der er revet hul i hendes bukser også, vi prøver at komme ind dér, men nu sparker hun. Vi har ikke lagt
150 mærke til hendes støvler. De har ti centimeter høje, sylespidse hæle, hun løfter det ene ben, hvordan kan hun det, når vi for satan forsøger at holde det nede? Hun løfter venstre ben, hvad er hun, ballerina? Det går lynsnart, hun sparker, hælen sidder direkte i panden på ... en af os. Hans hoved ryger bagover, hans udtryk er
155 tomt, dumt. Han er færdig.

Der er nogen, der græder.

Væsken løber ud på gulvet, perlerne triller i alle retninger.

Jeg sidder her. Jeg sidder ved siden af hende. Det er mig, der græder. Jeg har fingrene nede i bukselinningen på hende, knappen
160 er gået op, lynlåsen halvt nede. Jeg har fat i en trussekant. Jeg kan mærke pulsen banke under hendes hud. Hun har slået ud med flasken en gang til, blodet rammer os som et rødt snefog.

Jeg står alene i stormen.

fra "Anden kønslig omgang", Gyldendal